

Arrest

**nr. 76 107 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, voorheen gekend als X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2011 met referentnummer X.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ANTHONIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot identiteitswijziging op basis van een geldig Oegandees paspoort op naam van X, geboren op X.

1.2. Op 22 september 2011 geeft het bestuur de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13, dat haar op 3 oktober wordt betekend.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Artikel 13, §2bis van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 05.07.04. Hij verklaarde een vrijwilliger te zijn voor de Christian releave service in Magwi. Toen hij terugkwam van een meeting werd hij opgepakt op straat door de Soedanese peoples liberation army. Hij weigerde lid te worden en werd met geweld meegenomen en kreeg een militaire opleiding. Hij bleef 9 maand gedwongen bij hen tot ze overmeesterd werden door het regeringsleger dat hem gevangen nam en mishandelde. Toen hij als gevolg van de mishandelingen naar het ziekenhuis gebracht werd kon hij ontsnappen en keerde terug naar huis. Zijn huis was platgebrand en zijn ouders waren dood. Hij kreeg te horen dat hij zowel door de SPLA als door het leger gezocht werd, waarop hij naar België vluchtte. Hij verklaarde eveneens minderjarig te zijn wat als gevolg van een medisch onderzoek kon worden weerlegd. De asielaanvraag werd onontvankelijk bevonden door de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16.09.04 maar ontvankelijk bevonden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 23.03.2005.

Op 15.05.2008 diende de betrokkene een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 gesteund op zijn lange asielprocedure, integratie en samenwonen met de Belgische vrouw Susan Nantongo en haar minderjarig kind. Op 26.02.2009 werd de regularisatie toegestaan omwille van de lange nog lopende asielaanvraag. Op 24.11.09 zet het CGVS zijn asielaanvraag zonder voorwerp als een gevolg van de regularisatie.

Op 05.08.09 dient de betrokkene bij de gemeente Ravels een vraag in tot wijziging van zijn identiteit en nationaliteit naar Musoke, Freddie geboren te Namirembe in Uganda op 26.09.1978 op basis van een Ugandese geboorteakte. Voor deze identiteitswijziging gaf de DVZ een negatief advies aan de gemeente omdat er op basis van dit document geen duidelijkheid was over de juiste identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Op 15.06.2011 dient hij opnieuw een aanvraag in voor identiteitswijziging op basis van een geldig internationaal Oegandees paspoort afgeleverd op 24.05.2011 op de identiteit Ssekigudde Musoke, Freddie geboren op 26.09.1978 te Namirembe en een bewijs van identiteitswijziging van Mogabu Freddy naar Ssekigudde Musoke Freddie gepubliceerd in de Uganda Gazette.

Uit deze documenten blijkt onomstotelijk dat de betrokkene niet de Soedanese nationaliteit heeft. In heel zijn asielrelaas heeft de betrokkene geen verwijzing gemaakt naar zijn Oegandese nationaliteit of zijn Oegandese geboorteplaats. Volgens het attest van de Oegandese ambassade en volgens de publicatie in de Uganda Gazette was mijnheer Oegandees door geboorte en dus heeft hij niet nadien deze nationaliteit verworven. Hieruit kan enkel besloten worden dat de betrokkene een valse identiteit en nationaliteit heeft opgegeven bij zijn asielaanvraag en dat zijn asielrelaas zelf dus ook duidelijk in het gedrang komt. De betrokkene heeft de lange duur van zijn asielprocedure ingeroepen bij zijn regularisatieaanvraag en vastgehouden aan zijn valse identiteit en nationaliteit.

Net omwille van zijn lange asielprocedure werd mijnheer een machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur toegestaan. Uit het advies van het CGVS van 21.04.2010 blijkt ook dat de betrokkene helemaal geen lange asielprocedure had hoeven te doorlopen: “Het CGVSS had sneller een beslissing kunnen nemen indien de betrokken persoon onmiddellijk de waarheid met betrekking tot zijn echte identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld had. Dit dossier sleepte zolang aan omdat er steeds getwijfeld werd aan de nationaliteit van betrokkene. Daarom werd hij ook tot drie maal toe opgeroepen bij het CGVSS. De integratie die hieruit voortvloeide, hoewel reëel is het rechtsreeks gevolg van de fraude bij de asielaanvraag. Mijnheer is inderdaad wettelijk samenwonend geweest met mevr. Susan Nantongo van 04.03.08 tot 18.01.11. Maar met deze relatie werd destijds geen rekening gehouden om hem het verblijfsrecht van onbepaalde duur toe te kennen. Daarenboven was de relatie met een Belgische onderdaan geen uitzonderlijke omstandigheid waarop een onbepaald verblijf kon worden toegestaan op basis van artikel 9bis van wet van 15.12.1980. De overige elementen ingeroepen bij de regularisatieaanvraag komen dus ook te vervallen.

*Het staat dus vast dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag, hieraan heeft vastgehouden bij zijn regularisatieaanvraag en dat ze beslissend waren voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Middel afgeleid uit de schending van Art. 13,§2bts van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet), Art. 52 van het KB van 08/10/1981, Art. 2 en 3 van de wet van 29/07 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van motiveringplicht, meer bepaald de materiële en formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel. Doordat de beslissing wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven. Dat de Art. 2 en 3 van de wet van 29/07 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte juridische-en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende wijze". Het begrip "afdoende wijze" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren dit ter staving van haar beslissing.

Uiteenzetting van hef middel:

In de bestreden beslissing werd bij toepassing van Art. 13§2bis van de wet van 15/12/1980 een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker die gemachtigd was in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur. Art. 13§2bis voorziet dat de Minister of zijn gemachtigden zulks kan doen wanneer de vreemdeling valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Vooreerst stelt de gemachtigde van de Staatsecretaris zonder meer dat de machtiging tot verblijf van onbepaalde duur omwille van de lange asielpprocedure werd toegestaan. Verzoekende partij beschikt echter over geen enkel document ter staving van deze bewering. De regularisatieaanvraag van verzoeker was gebaseerd op diverse elementen, waaronder ook de langdurige wettelijke samenwoning met zijn huidige partner, waarmee hij dus nog steeds samenwoont (zie stukken 4,12,14 en 15), de goede integratie etc... In de bestreden beslissing wordt geenszins afdoende gemotiveerd dat de regularisatie enkel werd bekomen op basis van de langdurige asielpprocedure. Dat vervolgens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij valse verklaringen zou hebben afgelegd en sprake zou zijn van bedrog. Zoals klaar en duidelijk blijkt uit de verklaring van verzoeker aan de Politie van 27/05/10 (stuk 7), verkeerde verzoeker in de overtuiging dat zijn naam Mogabu Freddy was, en dat hij geboren was te Magwi op de vermelde datum, waaruit hij ook logischerwijze afleidde dat hij de Soedanese nationaliteit had. Zijn voornaam was correct, de naam Mogabu was de naam die zijn ouders hem gaven. Het is pas nadien dat hij vernam dat hij officieel een andere naam droeg, en in Oeganda was geboren. Hierbij dient te worden vastgesteld dat in de geboorteakte uitdrukkelijk vermeld staat dat zijn beide ouders bij de aangifte van zijn geboorte daadwerkelijk in Magwi, Soedan woonachtig waren, het is ook deze plaats waar verzoeker altijd heeft gewoond. Van enige bewuste misleiding en/of het verschaffen van onjuiste informatie is dan ook niet de minste sprake en in de bestreden beslissing wordt dit ook niet afdoende aangetoond. Hierbij moet worden opgemerkt dat de DVZ wel degelijk kennis heeft van de voorgaanden en o.m. voormeld verhoor. Door hier niet naar te verwijzen en geen afdoende motivatie te geven voor het beweerd bedrog, heeft de gemachtigde het dossier onvoldoende onderzocht, is de bestreden beslissing in ieder geval niet voldoende, noch formeel, noch materieel, voldoende gemotiveerd. Bovendien had de DVZ verzoetende partij minstens moeten verhoren vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Dat deze beslissing inderdaad een ingrijpende wijziging brengt aan de verblijfstoestand van verzoekende partij. Door de beslissing te nemen zonder hem te horen heeft de gemachtigde minstens de hoorplicht geschonden. Nog minder wordt afdoende gemotiveerd hoe de beweerdelijke foutieve informatie essentieel is geweest voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur. In de bestreden beslissing wordt ook niet aan de hand van elementen uit het dossier afdoende aangetoond hoe men tot deze beslissing komt. Indien de machtiging tot verblijf enkel werd gegeven omwille van de langdurige asielpprocedure, wat niet is aangetoond, dan kan hier niet zonder meer uit worden afgeleid dat de gegevens over de identiteit en nationaliteit ook een rol hebben gespeeld bij de beslissing tot regularisatie. Wel integendeel, het enige argument is dat de asielpprocedure langdurig heeft geduurd. In de bestreden beslissing wordt allerm minst afdoende gemotiveerd dat enkel en alleen de

onjuiste identiteit en de onjuiste geboorteplaats, waaraan gekoppeld de nationaliteit, de oorzaak is geweest van de langdurigheid van de asielprocedure. Dit wordt door geen enkel element gestaafd. Verzoeker heeft geen kennis van het beweerde advies van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 21/04/10, doch dit advies is in ieder geval betwistbaar. Het is klaar en duidelijk dat bij dit advies helemaal geen rekening werd gehouden met de verklaring van verzoeker, afgelegd aan de Politie van 20/05/10. Zoals reeds gemeld werd verzoekende partij ook niet gehoord. Het is zeer aannemelijk dat verzoekende partij inderdaad steeds in de veronderstelling verkeerde dat hij de Soedanese nationaliteit had omdat hij altijd in Soedan heeft gewoond. Het feit dat nadien aan het licht is gekomen dat hij een andere nationaliteit heeft, doet evident geen enkele afbreuk aan het asielrelaas en de moeilijkheden die hij in Soedan heeft ondervonden. Dat dan ook niet afdoende wordt gemotiveerd dat de asielprocedure enkel omwille deze onjuiste identiteit en nationaliteit langdurig zou zijn geweest. Dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat inderdaad daarom verzoeker telkens opnieuw diende te worden gehoord. Nog minder is het aangetoond dat indien ab initio de juiste identiteit en nationaliteit van verzoekende partij gelend zou zijn, vlugger een beslissing zou zijn genomen. Het is niet aangetoond dat deze elementen van wezenlijk belang waren bij het beoordelen van het asielrelaas. Een dergelijk bewering vormt hiervan geen bewijs. Verzoeker heeft helemaal geen misleidende informatie gebruikt. Deze beweerde misleidende informatie heeft ook helemaal geen invloed gehad op de beslissing tot regularisatie. Dat enig bedrog in zijn hoofde volstrekt niet is bewezen. Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd, tot een onredelijk besluit wordt gekomen en het dossier niet voldoende werd onderzocht."

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij over geen enkel document beschikt waaruit zou blijken dat hem een verblijf van onbepaalde duur werd verleend omwille van een lange asielprocedure. Verzoeker verwijst naar zijn verklaring bij de politie van 21 mei 2010 waarbij hij te kennen gaf dat hij steeds in de overtuiging is geweest dat MOGABU Freddy zijn echte naam was en dat hij geboren was te Magwi (Soedan), waaruit hij zijn nationaliteit had afgeleid. Hij stelt dat zijn beide ouders bij de aangifte van zijn geboorte woonachtig waren te Magwi. Verzoeker lijkt ook te betwisten dat zijn identiteitsgegevens een cruciale rol hebben gespeeld bij de duurte van zijn asielaanvraag.

De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker op 15 mei 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond van zijn lange asielprocedure, integratie en samenwoning met de Belgische vrouw Susan Nantongo en haar minderjarig kind. De beslissing motiveert tevens dat de regularisatie werd toegestaan op grond van de lange asielprocedure. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier (zie onder meer de nota van 15 januari 2009 van DE BACKER Vanessa en de correspondentie tussen Frederic Vercaemst en Sofie Roels van 21 april 2010).

Verzoeker tracht voor te houden dat hij de Belgische Staat nooit intentioneel heeft trachten te misleiden, nu hij zelf nooit op de hoogte zou zijn geweest van zijn werkelijke identiteit. Hij verwijst onder meer naar het politieverhoor van 17 mei 2010.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, het advies heeft ingewonnen van het CGVS, dat (onder meer) op 21 april 2010 stelde:

"De heer MUSOKE MOGABU Freddie, beweerde afkomstig te zijn van Magwi en zou de Soedanese nationaliteit hebben. Doorheen de hele asielprocedure hield hij deze identiteit vol. Betrokkene legde tijdens zijn asielprocedure geen identiteitsdocumenten voor. Zijn geboorteakte en doopcertificaat

zouden verloren gegaan zijn bij zijn woningbrand. Uit de door betrokkene neergelegde stukken blijkt duidelijk (geboorteakte en attest van de Oegandese nationaliteit) dat hij een bedrieglijke en kennelijk ongegronde asielaanvraag heeft ingediend. Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen, indien de betrokken persoon onmiddellijk de waarheid met betrekking tot zijn echte identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld had. Dit dossier sleepte zolang aan omdat er steeds getwijfeld werd aan de nationaliteit van betrokkene. Daarom werd hij ook tot drie maal toe opgeroepen bij het CGVS."

Op basis van de elementen van het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing geoordeeld werd dat:

"Op 15.06.2011 dient hij opnieuw een aanvraag in voor identiteitswijziging op basis van een geldig internationaal Oegandees paspoort afgeleverd op 24.05.2011 op de identiteit Ssekigudde Musoke, Freddie geboren op 26.09.1978 te Namirembo en een bewijs van identiteitswijziging van Mogabu Freddy naar Ssekkigudde Musoke Freddie gepubliceerd in de Uganda Gazette. Uit deze documenten blijkt onomstotelijk dat de betrokkene niet de Soedanese nationaliteit heeft. In heel zijn asielrelaas heeft de betrokkene geen verwijzing gemaakt naar zijn Oegandese nationaliteit of zijn Oegandese geboorteplaats. Volgens het attest van de Oegandese ambassade en vervolgens de publicatie in de Uganda Gazette was mijnheer Oegandees door geboorte en dus heeft hij niet nadien deze nationaliteit verworven. Hieruit kan enkel besloten worden dat de betrokkene een valse identiteit en nationaliteit heeft opgegeven bij zijn asielaanvraag en dat zijn asielrelaas zelf dus ook duidelijk in het gedrang komt. De betrokkene heeft de lange duur van zijn asielprocedure ingeroepen bij zijn regularisatieaanvraag en vastgehouden aan zijn valse identiteit en nationaliteit."

*En "Het staat dus vast dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag, hieraan heeft vastgehouden bij zijn regularisatieaanvraag en dat ze beslissend waren voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken."*

Verzoeker slaagt er niet in deze draagkrachtige motieven te weerleggen; een verwijzing naar zijn eigen verklaring in het politieverhoor van 17 mei 2010 volstaat niet.

Het is onduidelijk waarom verzoeker eerst nog persoonlijk had moeten worden gehoord. Zoals uiteengezet lieten de elementen van het administratief dossier toe te besluiten tot de toepassing van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet en derhalve tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Afgeleid uit de schending van, Art. 9 bis van de vreemdelingenwet, Art. 8 van het EVRM, Art. 52 van het KB van 08/10/1981, Art. 2 en 3 van de wet van 29/06 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van motiveringsplicht, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Doordat de bestreden beslissing een einde heeft gesteld aan het verblijf van onbepaalde duur en verzoeker bevel geeft om het grondgebied te verlaten, dit terwijl de verzoekende partij reeds jarenlang een feitelijk gezin vormt met mevr. [N.S.], met wie hij onafgebroken samenwoont op zijn huidig adres sedert minstens 13/12/2007 (stuk 12) en zij samen een kind hebben dat de Belgische nationaliteit heeft (zie stukken 12, 15 en 16). Dat deze langdurige relatie met een Belgische onderdaan, en het feit dat hij in België een kind heeft van de Belgische Nationaliteit, eveneens een grond tot regularisatie vormt, en deze relatie ten andere reeds bij aanvang van de regularisatieaanvraag werd ingeroepen. Dat in de bestreden beslissing en in het bevel om het grondgebied te verlaten, de gemachtigde van de Staatsecretaris helemaal geen rekening houdt met deze elementen. Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is door de gerechtigde van de Staatsecretaris. De gezien de situatie van verzoeker onzorgvuldig onderzocht is, de bestreden beslissing in ieder geval onredelijk is.

Uiteenzetting van het middel:

Verzoeker verblijft al jarenlang legaal in het land. Hij vormt al jarenlang een feitelijk gezin met een Belgische onderdaan (stuk 12). Zij hebben ook samen een kind (stukken 15 en 16). Verzoekende partij heeft dan ook in ieder geval een recht om in het land te verblijven. Hij heeft inmiddels reeds stappen gezet naar regularisatie van zijn toestand, doch het gemeentebestuur van Ravels valt thans over zijn

nieuwe Identiteit (zie stuk 13). Verzoekende partij zou evenzeer recht hebben op regularisatie gelet op zijn langdurig wettelijk verblijf in het land, zijn feitelijke samenwoning en het feit dat een kW van hem hier eveneens verblijft. Dat door in de gegeven omstandigheden de verblijfsmachtiging beëindigen en bevel te geven het land te verlaten, deze beslissing en dit bevel onvoldoende gemotiveerd zijn, de overheid minstens onzorgvuldig handelt, minstens onredelijk is. Dat deze beslissing en het bevel tevens een inbreuk uitmaken op Art. 8 van het EVRM want hierdoor het recht op het gezinsleven van verzoeker aantast. Dat verzoeker inderdaad jarenlang samenwoont met zijn partner en diens kinderen (zie stuk 12). Dat zij samen een kind hebben (stukken 15 en 16). Dat deze langdurige relatie overigens reeds werd aangehaald in de aanvraag tot regularisatie van 15/05/08 (stuk 4). Dat de bestreden beslissing en het bestreden bevel dan ook onvoldoende gemotiveerd is, de situatie van verzoeker onzorgvuldig onderzocht is en de bestreden beslissing in ieder geval onredelijk is."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij al jarenlang een feitelijk gezin vormt met een Belgische onderdaan. Zij zouden samen ook een kind hebben. Door in de gegeven omstandigheden de verblijfsmachtiging te beëindigen en de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te geven handelt de overheid volgens haar onzorgvuldig, minstens onredelijk. De bestreden beslissing maakt volgens de verzoekende partij dan ook een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De langdurige relatie werd reeds aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit het P.V. van verhoor van 20 mei 2010, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij het volgende verklaarde: *“In 2005 heb ik [N.S.] ontmoet in Turnhout. Die woonde in Poppel ... Van het asielcentrum ben ik eerst in Oud-Turnhout gaan wonen en later in Poppel.”*

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van 15 mei 2008, blijkt dat de verzoekende partij daarin de volgende redenen aanvoert voor haar regularisatie: langdurige asielpcedure, niet-begeleide minderjarige asielzoeker, verregaande integratie (taalkennis, school en beroepsleven waaronder tewerkstelling van 1 december 2005 tot 30 november 2006 en vanaf 22 januari 2007 met een contract van onbepaalde duur, en een opleiding vanaf het schooljaar 2006-2007), en sociale contacten), wettelijke samenwoning met een tot onbepaald verblijf gemachtigde vreemdeling, en buitengewone omstandigheden. Onder het punt ‘wettelijke samenwoning’ stelt de verzoekende partij het

volgende: *“De heer Freddy Mogabu is sinds geruime tijd de levenspartner van mevrouw Susan Nantongo geboren te Kampala (Oeganda) op 11 maart 1977 ... Deze is in het bezit van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbeperkte duur. Zij wonen samen sinds 22 mei 2006, dus gedurende 2 jaren ... Op 4 maart 2008 hebben zij een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd ... Mevrouw [S.N.] heeft een kind uit een vroegere relatie. Haar zoon Jessie-Jamal Nantongo werd geboren op 18 april 2002 uit een relatie met een Belgische onderdaan. Haar kind heeft de Belgische nationaliteit (stuk1). Het kind wordt opgevoed door mevrouw [S.N.] en de heer Freddy Mogabu. De natuurlijke vader heeft geen enkele omgang met het kind.”*

Vooreerst dient verduidelijkt te worden dat het kind wel degelijk van mevrouw S. N. is en dat het kind wordt opgevoed door mevrouw S. N. en verzoeker.

Er wordt aangenomen dat verzoeker een gezinsleven heeft in België.

De bestreden beslissing heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wel degelijk rekening gehouden met zijn integratie-elementen, doch geoordeeld dat de fraude een feit is, zodat toepassing werd gemaakt van het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit*.

Dat het gelet op voorgaande dient te worden besloten dat het een eerste toegang betreft. In deze stand van het geding is er geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert geen hinderpalen aan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Hij toont niet concreet aan dat er een positieve verplichting is voor België om het recht op gezinsleven te handhaven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste, vierde en vijfde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC